

184. Robert, minns du?

1. Robert, Robert, minns du kalla vintern
för första gången, när vi taltes vid?

Uti min faders enkla boning,
där bad du, att jag skulle älska dig
Men att du var så falsk uti ditt hjärta,
att du så gruvligt tänkte narra mig

2. Jag var ung och en oskyldig flicka,
jag gav mitt hjärta och min hand åt dig.

/:Jag tänkte sammans få med dig leva
men se, just då blev du så falsk mot mig:/

3. I sex långa år har jag nu vandrat
förutom vänner och förutan stöd.

/:I glädjedagar har man vänner många
men var är vännerna i sorgens tid?:/

/Ur Sv. Eduard, "200 Gamla kända visor", nr 184/